

Pors

Un carreró fosc, una ombra lúgubre, unes intencions perverses. La lluna plena amb prou feines travessa una boira que arrossega crits agònics de sacrificis antics i dibuixa figures fantasmagòriques a una façana. El silenci es trenca amb uns grinyols tètrics que tremen a una distància imprecisa; el so d'unes petjades d'origen sobrenatural apropant-se inexorablement; els aïcs d'una fera enrabiada i assedegada... El vent fa olor de ferro, de tomba oberta, d'allò que no hauria d'estar viu. De tant en tant un llampec il·lumina el cel dibuixant-hi presagis mortuoris i el tro rivalitza amb el riure malèvol d'una criatura infernal. Penjades amb cadenes del sostre, un grapat d'eines rovellades es gronxen gotejant sang fresca i densa: una dalla, un tornavís, una serra i una destrat de carnisser.

Al bell mig de l'escena, un pallasso sense ulls, amb el maquillatge esquarterat i ressec, ensenya les dues fileres incompletes de dents putrefactes en un somriure trencadís i macabre. De les conques, profundes com un pou de patiment infinit, dues columnes de fum brillen amb els focs de l'avèrn. Clava les urpes negres i verinoses en un cor humà que, a les seves mans, encara palpita a amb ritme cansat però obstinat. L'òrgan, entestat a esgotar fins a l'última espurna de vida, acaba de ser extirpat del cos d'un home despul·lat que, encara gemegant, jau a les sabates gegantines del pallasso. Del pit enfonsat, com una capseta de música buida, emergeixen conductes coronaris sanguinolents a on cucs i rates es barallen per carn fresca.

L'aire és dens de verí, de sofre i d'agonia.

Retorçant el coll més de l'humanament possible, el pallasso es gira, de cop, cap al nen de sis anys, indefens, que seu a un bassal de sang i pus al costat de l'home sense cor. Un fanal moribund pampalluga intermitent sobre el cadàver. El nen reconeix, a aquest rostre desfigurat i torturat, els ulls del seu pare oberts de mort i pànic. Aixecant la mirada es troba amb les conques buides de l'arlequí que se li atansa lentament. Al forat dret, una panerola descomunal està rossegant amb delit les restes corruptes del cervell del pallasso. El nen, incapaç d'apartar la mirada

de la imatge d'aquest l'insecte horrible i del seu festí macabre, el nen no pot contenir-se una riallada cofoia: s'ho està passant d'allò més bé.

Encara amb el somriure gegantí que només saben fer els nens, el marrec continua menjant-se el gelat de festucs, que li regalima per la mà fins a caure a terra on es barreja amb la sang i les femtes del seu progenitor. Davant seu, el pallasso escanya una rata. Obrint tant la mandíbula que deixa entreveure sis fileres de dents podrides, se la fica sencera a la boca i se l'empassa viva. Davant d'aquest espectacle luctuós, l'infant no pot contenir-se de nou el riure i ha de deixar de menjar-se el gelat.

La veu del pallasso cruix com les juntes d'un moble antic i fa pudor d'unes golfes amb teranyines i d'una infantesa escorxada:

—No et faig por, petit? —el retruny d'ultratomba espanta ocells i feres salvatges a molts kilòmetres a la rodona.

El nen arronsa les espatlles mentre xarrupa el cucurutxo. L'escena ha deixat de fer-li gràcia. Comença a avorrir-se. Els dits del pallasso, retorçuts com camins incerts i maleïts, s'acosten al coll del petit que llepa el gelat indiferent davant l'amenaça. Les ungles es claven a la jugular a punt per perforar carn i múscul.

Més tard, a l'ascensor, el pallasso es contempla reflectit al mirall, a través de la profunditat abissal dels seus ulls buits. A dins hi veu tan sols dubte i amargor. Se sent trist, vell i cansat. El pèl, vermell infern, comença a adquirir tons rosacis a l'alçada del seny. El pitjor és al front on comença a clarejar un enorme solar erm que la pintura blanca de la cara no arriba a cobrir. Les arrugues del coll, el mal de lumbars, les taques amenaçant carcinomes, la tos incessant d'asmàtic... Hauria de deixar de fumar. La panxa que sobresurt mig pam per sobre del pantaló. Hauria de fer esport. El regust amarg a puré de cuc pel bruxisme nocturn. Hauria d'anar al dentista. Hauria de menjar millor. Hauria de trucar a la mare...

Les mans, encara amb restes dels budells del nen del gelat, li tremolen. Sempre li tremolen.

—Puto nen gilipolles —crida escopint restes de dents i d'insectes al mirall. I el mirall es congela amb el seu alè i s'esquerda desfigurant encara més la imatge patètica que el pallasso té de si mateix.

De camí cap a casa, en transport públic, el pallasso maleeix l'envelliment. Recorda amb nostàlgia els temps en què era una celebritat; els crits desesperats de les seves víctimes retorçant-se a les seves mans, els ulls aterrits apagant-se davant dels seus, la carn esquinçant-se, la pell crepitant sota el foc, el so harmònic dels ossos trencant-se entre els seus dits quan aplicava la pressió correcta; l'olor erotitzant de la sang fresca i la ferum embafadora de la resseca; l'ànsia homicida, la desesperació i la virginitat adolescent sucumbint a les seves tortures, tant les físiques com les psicològiques...

Avui no queden restes d'aquell romanticisme a la professió.

Primer va ser la insensibilització. Sobreexposats a la violència cinematogràfica, televisiva i dels videojocs la societat s'ha immunitzat gradualment contra el terror. Per competir amb una audiència cada vegada més impassible, el gènere s'ha anat encruelint, fent-se cada vegada més sàdic, més sagnant i més *gore*. A la seva vegada, els espectadors s'han acostumat, endurint-se, augmentant la seva tolerància a la cruesa. Finalment, els governs han hagut d'acceptar que la por, mecanisme ancestral de supervivència, s'ha quedat obsoleta. No compensa haver de patir tots els efectes secundaris adversos (depressió, estrès, ansietat, malalties mentals) per un vestigi evolutiu que fa anys que fa més nosa que servei. En un món on la seguretat està garantida i en què es busca una uniformitat universalment mediocre i un avorriment per decret, els atacs de pànic, les ansietats i els bombardejos adrenalítics, que provoca el terror, no hi tenen cabuda i no fan més que jugar en contra de l'estabilitat desitjada. Ja no té sentit alertar-nos contra els depredadors quan els únics depredadors que queden som nosaltres.

Mitjançant psicofàrmacs, teràpies genètiques i principis actius cada vegada més eficaços, la por ha estat, primer abolida i, finalment, perseguida i penada per la llei.

El nen del gelat ha tingut l'honor de pertànyer a la primera generació totalment lliure de temors. El pallasso psicòpata, havia estat contractat per posar a prova una nova droga inhibidora experimental. Els pares, totalment aliens a la temença per la pèrdua d'un fill havien accedit a deixar participar al nen en aquell assassinat pactat a canvi d'uns bons calerons. Sense por, no hi ha por a l'absència d'un ésser estimat. La natalitat ha perdut tot component emocional per convertir-se en un protocol més o menys necessari per un correcte funcionament de la societat.

I l'experiment havia estat un èxit inqüestionable. Mentre moria a mans del pallasso, el nen no va demostrar cap dels indesitjables efectes que la por exerceix sobre els organismes: ni acceleració del pols, ni augment del flux sanguini, ni descontrol de les facultats fisiològiques més bàsiques... Va gemegar una mica de dolor quan l'estrangulaven, però això havia estat tot.

—Puto nen gilipolles —repeteix el pallasso a l'autobús, ara en veu baixa perquè no el senti ningú. La prudència és innecessària; la resta de viatgers han procurat apartar-se de la ferum insuportable a sofre i a ferment d'aquest clown fètid i no hi ha ningú prou a prop per a escoltar-lo renegar.

A casa, al sofà, mentre el microones escalfa un plat ultracongelat, el pallasso segueix de mala lluna amb el nen. No pot deixar de pensar en aquelles galtes rosades fastigoses plenes de pigues, en aquell somriure amb un incisiu de llet fantasma, en aquelles cames greixoses i obscenes de garrí obès i en aquell gelat regalimant-li panxa avall. La croqueta mal descongelada li regira els budells i sense tenir temps d'arribar al lavabo es vomita a les sabates gegantines litres i litres d'àcid radioactiu, tumors de queratina i fetus descompostos.

Les mans del pallasso tornen a tenir el coll del nen entre els dits. L'assassí l'escanya amb totes les seves forces, però el nen continua impassible allà penjat sense morir-se, amb un somriure idiota i gegantí a la boca tacada de gelat de festucs. El pallasso el sacseja amb fúria, però l'esforç és infructuós. El nen s'ho està passant d'allò més bé i comença a cridar d'alegria. Obre els bracets ridículs com tentacles horribles, suaus i tous de pell tan blanca i llisa, i amb ells envolta amb una abraçada al seu agressor. El pallasso es retorça desesperat. Aquest acte d'amor li gela la sang. Tot el seu cos li crida que fugi d'allà, que no aguantarà gaire més aquella manifestació macabra d'afecte, però les extremitats del marrec semblen de goma i per més que el pallasso lluita no aconsegueix desempallegar-s'hi. Aterrit contempla com els petits llavis del nen s'han tancat en una grolleria repulsiva i regalimant i que a poc a poc se li acosten a la galta, disposats a fer-li un petó d'agraïment. Fa olor a net, a llet fresca, a xampú i a joventut i el pallasso no pot suportar tanta higiene i tanta salut. Brama desesperat plorant, que si us plau pari que no pot més, però el nen sembla sord als crits i el petó s'apropa inexorablement a la cara de la seva víctima, indefensa davant l'amor.

Just a temps, el pallasso es desperta d'aquest malson, xop de suor, amb tot el maquillatge escorregut i amb el cor amenaçant d'infart a sota el pit.

A l'armariet de les medecines s'amunteguen centenars de flascs de bloquejadors del temor que el pallasso fa anys que refusa prendre's desobeint la legislació vigent en un acte d'insurrecció gremial.